

„Lisabonskou smlouvou politici...ztrácejí další, velkou část moci. EU se jejím prostřednictvím mění ve stát...a premiéři zemí...klesají na úroveň krajských hejtmanů.“

proevropský a proněmecký novinář Luboš Palata takto chválil Lisabonskou smlouvu v Lidových novinách 10.4.2008

„Co Lisabonská smlouva zakotvuje a co většinově přijala z euroústavy: Ve čtyřiceti dalších oblastech zavádí rozhodování kvalifikovanou většinou. Zavádí se právní subjektivita EU. Listina základních práv EU zůstává právně závazným dokumentem... V Radě se bude při hlasování kvalifikovanou většinou rozhodovat dvojitou většinou, tj. 65% populace a 55% států ... Energetická politika a klimatické změny jsou v Lisabonské smlouvě zařazeny mezi významné priority EU. Symboly EU, vlajka a hymna, zůstávají zachovány, neboť nadále platí usnesení Evropské rady z roku 1985 v této věci. Zrušeno proti euroústavě bylo pouze heslo EU: Jednota v rozmanitosti!“

senátor ČSSD a šéf odborové centrály Milan Štěch, debata v Senátu, 24.4.2008

„Co se týče našeho postavení v EU, rozhodl v referendu lid. Z tohoto hlediska má česká ústava evidentně nižší legitimitu, ...[takže] rozhodně budu hlasovat pro ratifikaci Lisabonské smlouvy.“

senátor profesor Jiří Zlatuška, debata v Senátu, 24.4.2008

„Je to text, který se nedá hájit, ale ratifikovat bychom to měli.“

senátor KDU-ČSL, Petr Pithart, debata v Senátu, 24.4.2008

„Kdybych měl stručně charakterizovat naši stranickou pozici, pokud jde o Lisabonskou smlouvu, pak možná vzletně, ale jasně ji vyjadřuje dlouhodobý program ČSSD, ve kterém říkáme: Evropská unie garantuje zachování a rozvíjení evropského sociálního modelu, jenž je skvělým výsledkem politiky sociálnědemokratických a dalších pokrokových hnutí a stran Evropy 20. století. Jakkoliv připouštím, že vlastní text Lisabonské smlouvy je pro běžného občana poněkud nesrozumitelný, konsolidovaný text smluv a jejich výklad je jasný. Mezi cíli hospodářskými zřetelně převažují cíle sociálně solidární nad cíli liberálně ekonomickými.“

předseda ČSSD Jiří Paroubek, schůze parlamentu 20.3.2008

Jak číst Lisabonskou smlouvu

PETR MACH

Nyní je již jasné, že o Lisabonské smlouvě referendum v České republice nebude, přestože o stávajících smlouvách jsme rozhodli v referendu. Vláda předložila Lisabonskou smlouvu k ratifikaci parlamentu, který zahájil proceduru ratifikace, na jejímž konci Lisabonskou smlouvu buď schválí nebo neschválí.

Podstatě smlouvy jsme se věnovali v listopadovém vydání Laissez Faire ihned po jejím podpisu českým premiérem. Je na místě si říci něco o tom, jak smlouvu číst.

Zákonodárce by předně měl studovat Lisabonskou smlouvu pečlivě. Když parlament schválí špatný zákon, lze jej po nabytí účinnosti, až se ukáže, že je špatný, změnit či zrušit. To se děje docela často. Když se ale ukáže, že poslanci a senátoři schválili Lisabonskou smlouvu, která je špatná, sami ji už nikdy nezruší.

Důvodová zpráva premiéra

Vládní Důvodová zpráva, která byla zákonodárcům se smlouvou předložena, je k pochopení obsahu smlouvy naprosto nepoužitelná. V ní premiér jen mlčí, podstatné změny nezmiňuje, případně říká vyložené nepravdy. Neříká ani slovo o tom, jak se mění hlasovací váhy České republiky v Radě. Vyloženě výsměchem zákonodárcům je věta „V Lisabonské smlouvě se výrazně posiluje úloha vnitrostátních parlamentů.“ V čem že toto posílení spočívá? Tou úžasnou novinkou má být to, že když parlamenty třetiny zemí budou protestovat proto tomu, že Komise přichází se směrnicí, která reguluje něco, co není v kompetenci Unie, bude muset Komise za trest své návrhy doplnit o písemné zdůvodnění.

Dále jako posílení role parlamentu premiér uvádí, že národní parlament může vznést námitku, když bude chtít Evropská rada (shromáždění premiérů) převést trvale nějaké kompetence z režimu jednomyslnosti do režimu většinového hlasování (např. daně) – a změnit tak smlouvy bez ratifikace. Toto že je posílení pravomoci parlamentu? Premiér předkládá smlouvu, která umožní Radě zvyšovat Evropské unii své pravomoci – měnit tuto samotnou smlouvu bez nutnosti další ratifikace – a vlastním posilováním to předkládá jako posílení jejich pravomoci!

Stačí si přečíst Lisabonskou smlouvu?

Chcete-li poznat, o čem je Lisabonská smlouva, nestačí číst samotný text smlouvy. Musíte porovnávat změny se současným stavem. Bohužel, vláda nepředložila parlamentu Lisabonskou smlouvu v konsolidovaném znění s vyznačením změn, i když to tak vyžaduje Zákon o jednacím řádu. Oni totiž dokonce ani neexistují oficiální české verze smluv, které Lisabonská smlouva mění! Vláda předkládá parlamentu k ratifikaci zájce v pytlí.

Ukažme si to na malém příkladu.

Bod 79 na straně C306/71 Lisabonské smlouvy říká:

V článku 93 se slova „ve lhůtě uvedené v článku 14“ nahrazují slovy „a zabránění narušení hospodářské soutěže“.

Zdánlivě nevinná věta. Così o zabránění narušení hospodářské soutěže. Kdo by nechtěl zabránit narušení hospodářské soutěže, že? Ale co to komu opravdu říká? Předně je třeba pochopit, že se tím míní článek 93 Smlouvy o založení ES v konsolidovaném znění. Ta není k dispozici česky. Anglická verze Smlouvy o založení ES, kterou také nemají čeští zákonodárci k dispozici, říká toto:

Article 93

The Council shall, acting unanimously on a proposal from the Commission ...adopt provisions for the harmonisation of legislation concerning turnover taxes, excise duties and other forms of indirect taxation to the extent that such harmonisation is necessary to ensure the establishment and the functioning of the internal market within the time limit laid down in Article 14.

Nenápadná větička kdesi uprostřed Lisabonské smlouvy tedy ruší lhůtu, do níž mohla Rada nařizovat změny spotřebních daní a která, jak bychom viděli v článku 14, vypršela. Zároveň umožní Radě nařizovat nadále např. minimální sazby spotřebních daní, pokud prohlásí, že tím zabráni narušení hospodářské soutěže. Bude-li Lisabonská smlouva ratifikována, nedivme se až Komise navrhne zvýšení daní z piva a z benzínu s odkazem, že naše „nízké“ daně představují „škodlivou daňovou konkurenci“.

(Pokračování na str. 2)

Jak číst...

(Pokračování ze str. 1)

Máme se tedy utěšovat alespoň tím, že na takovou směrnicí bude potřebovat Rada jednomyslnou shodu? Předčasně. Další série nenápadných článků v Lisabonské smlouvě umožňuje převést daně do většinového hlasování.

Na straně C306/43 Lisabonské smlouvy se říká: V článku 93 se slova „na návrh Komise“ nahrazují slovy „zvláštním legislativním postupem“ a další (na straně C306/40): Stanoví-li Smlouva o fungování Evropské unie, že Rada přijímá legislativní akty zvláštním legislativním postupem, může Evropská rada přijmout rozhodnutí, kterým umožní přijímat tyto akty řádným legislativním postupem. Přitom „řádný legislativní postup“ v Lisabonské smlouvě

znamená většinové hlasování a „zvláštní legislativní postup“ jednomyslnost.

Můžeme se tedy domnívat, že by český premiér nějaké takové budoucí rozhodnutí nepodpořil? Těžko. Ve srovnání s Lisabonskou smlouvou, která toto všechno umožňuje, je jedno konkrétní hlasování v Radě maličkost. Premiér, který klidně podepíše Lisabonskou smlouvu, jistě klidně podpoří usnesení Rady typu Slova „zvláštním legislativním postupem“ se v článku 93 mění na slova „řádným legislativním postupem“.

Nemáme prostor zde vysvětlovat všechny změny. Uvedli jsme malý příklad a podobných „nevinných“ ustanovení je Lisabonská smlouva plná. Velká média nemají zájem o argumenty k Lisabonské smlouvě. Vláda už vůbec ne. Senátní výbory pořádají semináře velebící Lisabonskou smlouvu ve spolupráci se sdružením Moniky Pajerové „Ano pro Evropu“, které šíří europopagandu za naše peníze.

Podání k Ústavnímu soudu

Malou nadějí je podání Senátu k Ústavnímu soudu, aby přezkoumal, jestli česká ústava umožňuje ratifikaci takovéto smlouvy. Česká ústava umožňuje převést „některé pravomoci“ na Evropskou unii. Lisabonská smlouva ovšem nepřenáší některé konkrétní pravomoci, dává Unii *bianco šek* na *libovolné* přisvojení pravomocí. Poctivá vláda by spolu s Lisabonskou smlouvou předložila parlamentu návrh na změnu české ústavy. Už úvodní věta, „Česká republika je svrchovaný stát“ by se měla v případě ratifikace Lisabonské smlouvy nahradit větou „Česká republika je členským státem Evropské unie, jejíž legislativa je českým zákonům nadřazena. Úkolem Poslanecké sněmovny a Senátu je implementovat legislativu Evropské unie.“

Autor je výkonným ředitelem Centra pro ekonomiku a politiku

Syndrom těžkého srdce

MAREK SKŘIPSKÝ

V posledních měsících se vyskytl u členů představitelů Občanské demokratické strany zajímavý jev, kterého si pozorný člověk nemohl nevšimnout. Osobně tomuto úkazu přezdívám „syndrom těžkého srdce“, přičemž je zajímavé s jak epidemickou rychlostí se šíří napříč celou elitou ODS.

Poslanec Marek Benda sice podrobil návrh současného antidiskriminačního zákona oprávněné kritice, nicméně se vyjádřil, že pro něj nakonec „s těžkým srdcem“ zvedne ruku. Nedlouho poté oznámil europoslanec Jan Zahradil, že Lisabonskou smlouvu bude nutné „s těžkým srdcem“ přijmout, poněvadž údajně představuje nejlepší myslitelný kompromis. Na tomto místě jen suše podotýkám, že tento „kompromis“ v sobě zahrnuje zhruba osmdesát procent toho, co obsahovala zamítnutá Ústavní smlouva pro Evropu. Ano, ta Evropská ústava, proti níž ODS zarputile bojovala.

Ministr pro evropské záležitosti Alexander Vondra zase v diskusním pořadu „Nedělní partie“ obšťastnil diváky výrokem, že v budoucnu podpoří uznání nezávislosti Kosova. Pochopitelně neopomenul dodat, že tak učiní „s těžkým srdcem“.

Copak se to s elitami občanských demokratů děje? Obhajoba národních zájmů České republiky, na které ODS postavila značnou část svého zahraničně politického programu, teď dostává pořádně na frak. Paradoxně od těch samých, kteří si na předposledním kongresu odhlasovali, že budou bránit jakémukoliv předávání prvků národní suverenity do Bruselu. A ti samí, kteří vážně uvažovali o spoluvytvoření euroskeptické frakce v Evropském parlamentu, si teď vesele gratulují s mainstreamovými představiteli eurofilní Evropské lidové strany, jak se jim hezky spolupracuje.

Jednotlivci uvnitř elity ODS, kteří se snaží deklarovaným cílům opravdu dostat, pak vypadají jako pověstné „ostrůvky pozitivní deviance“ v modrém moři.

Nějaké dodržování politického programu, usnesení kongresu anebo „jen“ odvažha jít občas proti proudu představuje pro většinu špiček ODS jakousi veteš, kterou se není nutno zaobírat. Ono to vlastně není jen o problému Lisabonské smlouvy nebo uznání srbské provincie Kosovo za samostatný stát. Rozličné deformace progra-

mových cílů konzervativně liberální strany – jistě učiněné jen s těžkým srdcem – lze spatřovat i jinde.

Budme k sobě poctiví: žádné radikální snížení daní se po vyhraných volbách nekonalo, naopak přibyla například ekologická daň (s těžkým srdcem, jak jinak), reforma policie připomíná šaškárnu, v jejímž rámci se maluje na autíčka a k dovršení všeho zastánci konzervativně liberálních principů nevzrušeně přihlížejí, kterak zelení fanatici zavádějí do škol multikulturní výchovu a „antidiskriminační“ programy. Podobných příkladů bychom samozřejmě mohli jmenovat více.

Srdeční obtíže se dají léčit, když si je pacient včas přízná a změní styl. Může ale dlouhodobě přežít strana trpící syndromem těžkého srdce? S každým dalším politickým krokem, který straně nedělá dobře u srdce, ji budou opouštět – třeba s těžkým srdcem – členové a voliči. Nakonec se může stát, že pravicoví členové ODS založí již asi bez těžkého srdce stranu novou.

Autor je politolog a redaktor serveru euportal.cz, kde článek 8. dubna 2008 původně vyšel.

wisdoma.cz

- zakázkové vzdělávací kursy ● řízení projektů ● zpracování projektů na klíč
- studie proveditelnosti ● projekty vzdělávání zaměstnanců ● investiční projekty
- projekty pro veřejnou sféru ● projekty technické pomoci

REGULAČNÍ POSTŘEHY MOJMÍRA HAMPLA

O státních investičních fondech

A máme nové téma pro regulační diskuse. Jmenuje se Sovereign Wealth Funds, neboli v řeči domácího ekonomického tisku tzv. „suverénní fondy.“ Než se pustím do svých poznámek, dovolím si malou jazykovou odbočku. Nevím přesně, proč bychom měli onen anglický termín sovereign překládat jako „suverénní“. Sovereign debt přece překládáme standardně jako vládní dluh nebo státní dluh a sovereign bonds jsou vládní dluhopisy. Prostě proto, že anglické slovo sovereign v tomto kontextu označuje svrchovaného vládce, vladaře, panovníka, přeneseně v oblasti finančních trhů vládu nebo stát, tedy nekomerční subjekt. Čili s dovořením na rozdíl od většiny novinářů budu tyto fondy označovat jako *státní fondy*.

Předpokládám, že většina z vás si tohoto tématu povšimla v poslední době, a že se též dočetla, že mnohé vlády západního světa aktuálně řeší, jak k aktivitám státních fondů přistoupit, rozuměj jak jejich aktivity „řídít“ či „usměrňovat.“

V čem je problém? Zejména země, které exportují nerostné bohatství, a v nichž jsou těžba a export tohoto bohatství do značné míry koncentrovány do rukou státu, naakumulovaly velmi rozsáhlé devizové rezervy ve fondech, které investují všude po světě. A nejde o malé sumy. Fond Spojených arabských emirátů dosahuje výše přes 850 miliard dolarů, singapurský státní fond 330 miliard dolarů, norský 300 miliard dolarů, ruský 100 miliard dolarů atd. Navíc nedávno vznikl i fond čínský v hodnotě zhruba 200 miliard dolarů. Ten je zajímavý faktem, že Čína akumulovala tyto státní prostředky nikoli díky prodeji ropy či plynu, ale díky schopnosti exportovat standardní spotřební zboží. A kromě Norska se ve všech případech jedná o fondy zemí, které jemně řečeno, nejsou standardně západními zeměmi považovány za standardní.

S pokračujícími měnovými otřesy a destabilizací některých velkých západních bank, které často začaly posilovat svůj kapitál injekcemi právě od těchto fondů, roste v mnohých zděšení. Pesimisté tvrdí, že prostřednictvím státních fondů si mnohdy nedemokratické režimy mohou nakupovat majetkové účasti v podnicích našeho krásného, vyspělého světa, a tak k nám exportovat své „nespojité“ politické vlivy. Proto se objevují úvahy o regulaci přístupu těchto fondů do západního světa, o ochraně podniků, a to nejen těch státních, ale i dokonce těch soukromých, před útokem „petrodolarů“ a „plynodolarů“

a nákupem podílů v západních firmách. Někteří jdou tak daleko, že ze stejného důvodu navrhuji zastavení jakékoli privatizace státního majetku ve vyspělém světě či dokonce znárodnění již privatizovaných „klíčových“ odvětví. A nejsou to tentokrát jen ti, kteří *kdokoliv* a *za jakýchkoli okolností* hledají důvody proč z důvodu „národního zájmu“ neprivatizovat či znárodnět. Jde přece o bezpečnost nás a našich dětí!

Nabízím realističtější pohled. Je nakonec docela fajn, že peníze, které získaly ropné země či Čína díky tomu, že prodávají své produkty ve vyspělém světě, se touto formou tak či onak vrací zpět do vyspělého světa. Z toho je vidět, že uvedené země fakticky nemají kde jinde své peníze investovat, tudíž investují tam, kde to má smysl. Sláva, že vyspělý svět je nadále dobrou investiční příležitostí s dobrým očekávaným výnosem. Navíc, jakkoli rozhodování těchto fondů může snad být politicky ovlivněno, i ony jednájí racionálně, ekonomicky. I nedemokratičtí či polodemokratičtí vládcí jsou velmi chytří zisku a neradi ztráty, *politickým* zadáním tak tedy stejně bude primárně zadání *ekonomické*, při veškerých omezeních, které ekonomická racionalita

ve státních institucích má. Nenormální chování nelze jistě nikdy předem vyloučit, ale to nakonec nelze nikdy téměř nikde. Toto zapojení peněz z nestabilních zemí ve stabilním světě může tedy dokonce ekonomické vztahy mezi zeměmi rozvíjejícími se a rozvinutými stabilizovat.

Navíc k tomuto toku peněz od západních spotřebitelů do ropných zemí a od nich zpět do západních podniků dochází již delší dobu, nejde o fenomén letošního roku. Plus zcela prakticky - neexistuje žádný rozumný způsob, jak by tento tok bylo možné zastavit. Suma sumárum, vyspělý svět na tom bude špatně, až přestane být vhodným terčem pro investice pro státní fondy, ne dokud jim je.

Mojmír Hampl
(mojmir.hampl@cnb.cz)
viceguvernér ČNB,
je členem redakční rady LF



www.LisabonskaSmlouva.cz

Poslanci a senátoři!

Staletí zápasu za českou státnost jsou ve vašich rukou.
Řekněte **NE** Lisabonské smlouvě!

Víte, že Lisabonská smlouva znamená:

- konec samostatné české zahraniční a obranné politiky?
- možnost rozšiřovat pravomoci EU bez ratifikace členskými státy?
- právo EU omezovat hospodářskou politiku České republiky?
- zbavení České republiky práva veta v oblasti energetiky?

Chcete dát České republice ránu pod pás?
Pak řekněte ANO Lisabonské smlouvě.

Bojíte se říci NE Lisabonské smlouvě?
Nebojte! Jsme s Vámi!

Mladá občanská platforma
www.ml.op.cz

Odvážným přeje štěstí!

www.LisabonskaSmlouva.cz

Mladá občanská platforma varuje: Hlas PRO Lisabonskou smlouvou může mít vážné následky pro Vaše svědomí!

ÚŘAD NA ZRUŠENÍ

V této rubrice představujeme úřady, které žijí z peněz daňových poplatníků a jejichž existence je zbytečná nebo dokonce škodlivá. Jsme přesvědčeni, že odstraňování zbytečných úřadů je jediná cesta k omezení korupce a účinná cesta ke snížení daňového břemene.

Praha Olympijská

Praha Olympijská je úřad založený v roce 2007 společně Hlavním městem Praha a Českým olympijským výborem.

Právní forma: Úřad byl založen jako „obecně prospěšná společnost“, i když přesnější formulace by byla „prospěšná jak pro koho“

Činnost: Praha Olympijská organizuje reklamní kampaň, která formou billboardů sděluje veřejnosti, že Praha kandiduje na olympiádu v roce 2016, a připravuje formální přihlášku Prahy k pořádání her v roce 2016. Úřad zaplatil poplatky za kandidátskou přihlášku Prahy u Mezinárodního olympijského výboru (MOV), což je soukromá společnost se sídlem ve Švýcarsku pořádající od roku 1894 mezinárodní sportovní klání. První splátka poplatku byla zaplacená loni a zbylých 8 milionů korun má být zaplacené letos.

Hospodaření: Daňoví poplatníci zaplatili na činnost úřadu zatím 45 milionů (15 milionů jako vklad hlavního města Prahy – schválený zastupitelstvem 22. 3. 2007 a 30 milionů jako dodatečnou dotaci schválenou zastupitelstvem 29. 11. 2007). Dále úřad bezplatně sídlí v prostorách budovy magistrátu, které by jinak mohly být komerčně pronajímány a daňoví poplatníci tak doplácí na činnost úřadu nepřímou další peníze.

45 milionů bylo utraceno následovně: Platy a honoráře: 9 milionů, první splátka přihlašovacího poplatku: 3 miliony, studie proveditelnosti: 12 milionů, reklamní kampaň: 20 milionů.

Hodnocení: Podle studie, kterou si již dříve nechalo Hlavní město Praha zpracovat od společnosti PriceWaterhouseCoopers (za 15 milionů z peněz daňových poplatníků), by pořádání Olympiády stálo 135 miliard a z toho 65 miliard by byl rozdíl mezi náklady a tržbami, které by musel

uhradit stát. Vláda České republiky ale finanční garanci neposkytla, přesto Praha v přihlášce tvrdila, že garanci má. Provinila se tak proti etické chartě Mezinárodního olympijského výboru, kterou 22. 3. 2007 schválilo zastupitelstvo („Město musí zajistit, že ve svém kandidátském materiálu i v prezentaci Zasedání MOV uvede pouze takové závazky o kterých si je jisto, že je zcela splní.“ Praha ovšem v přihlášce doslova uvedla: „Vláda schválila 9. ledna 2008 garanci vztahující se k přihlášce Prahy a Českého olympijského výboru k pořádání olympijských her, která pokrývá veškeré závazky požadované MOV.“ „Vláda ČR poskytne neomezenou garanci na jakýkoliv rozdíl mezi příjmy a výdaji olympiády,“ píše se dále v přihlášce. Vláda ovšem pouze garantovala, že v případě olympiády nebude bránit vstupu cizinců do země a explicitně zdůraznila, že neuděluje finanční garance. Za lživé uvedení infor-

mací hrozí v souladu s etickým kodexem MOV schváleným zastupitelstvem hlavního města sankce v podobě odmítnutí kandidatury Prahy pro všechny případné budoucí kandidatury. Naštěstí.

Verdikt: Sport je soukromý statek a stát ani hlavní město by sportovní soutěže neměly pořádat. Proto by ani neměl existovat úřad na přípravu přihlášky a daňovými poplatníky placená reklamní kampaň. Jestli český olympijský výbor chce olympiádu pořádat, nechť si nechá – za své – zpracovat studii na pořádání skromnější olympiády, která by se obešla bez dotací. Pořádání olympiády v Praze je beztak nereálné a další udržování instituce „Praha olympijská“ by bylo vyhazováním peněz. Praha by jí neměla další dotace poskytovat a jako její zakladatel by měla iniciovat její rozpuštění. Bohužel, 24. dubna, schválilo zastupitelstvo hl. města Prahy na popud primátora další dotaci 14,6 milionu.

Nakladatelství C.H. BECK



JAN ŠIROKÝ A KOL.

Daňové teorie s praktickou aplikací 2. vydání

B5, brožované, 318 s., obj. č. EU 37, 540 Kč, ISBN 978-80-7400-005-8

- Daňová propedeutika a úloha daní v ekonomice
- Makroekonomické modely působení daní
- Geneze a klasifikace daní
- Daňové principy a vývoj daňové teorie
- Daňová incidence
- Nadměrné daňové břemeno
- Analýza dopadu daní na domácnost
- Teorie důchodových, majetkových a spotřebních daní
- Teorie daní k ochraně životního prostředí
- Teorie fiskálního federalismu
- Mezinárodní daňová problematika
- Daňové úniky a stínová ekonomika
- Přílohy, literatura, rejstřík
- Stručný výkladový slovník pojmů z daňové teorie



Publikaci lze objednat s 5% slevou v e-shopu na adrese www.beck.cz, nebo písemně na adrese: Nakladatelství C. H. Beck, Řeznická 17, 110 00 Praha 1
tel.: 225 993 959, fax: 225 993 920, e-mail: beck@beck.cz

Laissez-Faire, měsíčník pro svobodu jednotlivce. Čte se [lese-fér]. Vydává: občanské sdružení Laissez Faire. Adresa: Bozděchova 8, 150 00 Praha 5. Tel.: 603 228 753, mach@cepin.cz. Redakční rada: Petr Mach, Tomáš Jirsa, Jaroslav Bachora, Mojmír Hampl. Internetový archiv: www.petrmach.cz. Číslo účtu: 1011153517/5500. Náměty, články, reakce, zájem o předplatné, zájem o inzerci uvádějte na výše uvedený kontakt. Registrace MK 8183. ISSN 1212-8597